

rigtig nok, at, naar Folk ere advarede og besuagtet begaa Uforsigtighed, maa de tage Skade for Sjængejæld; der kunde ellers blive altfor mange Dove at vedtage. Jeg skal altsaa af disse Grunde og uden at gjøre nogenjomhelst Erindring imod det vistnok meget Rigtige, som det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Blom) fremsatte, stemme imod alle Ændringsforslagene og stemme for Lovforslaget uforandret.

Blom: Med Hensyn til det Spørgsmaal, der blev reist om en Uoverensstemmelse, der skulde opstaa ved at udstemme anden Del af § 1, skal jeg blot tillade mig at oplyse, at, naar jeg har urgeret, at det ikke godt vilde lade sig gjøre at sende uprængte Gulprojektiler fra Provindserne, og hvor de ellers maatte findes, ind til Laboratoriet, staar dette ikke ganske i Modstrid med, at Gulprojektiler, som findes her i Nærheden af Artilleriets Skydeplads, kunde undersøges af Laboratoriet. Sagen er, at de Projektiler, som ville blive fundne i Kallebodstrand paa et Sted, hvor der ikke kommer Andre end netop Folk, som ville søge disse Projektiler, kunne transporteres ind paa Fælleden, undersøges og tømnes der, eller, hvad der maasse vilde være det Allerheldigste, man vilde kunne sende Folk ud til Fjndestedet for at undersøge og tømme disse Projektiler der, hvorimod det jo ikke er forudsat i Lovforslaget, at det skulde ske med Hensyn til de Projektiler, som findes andetsteds i Landet. Jeg maa bestemt fastholde, at det vilde være aldeles uforvarligt fra Statens Side, om den vilde friste Folk paa nogenjomhelst Maade ved en Lovbestemmelse, eller paa hvad anden Maade det kunde være, til at sende udfudte, ikke sprængte Granater til Laboratoriet eller overhovedet at forsende dem. Staten bør gjøre Alt, hvad den kan, for at disse Projektiler blive enten ituslaaede eller undersøgte og tømte paa selve Stedet, hvor de findes. Enhverjomhelst Afvigelse derfra vil medføre Fare paa et eller andet Sted. Jeg kan ikke tro Andet, end at Politidirektøren i Kjøbenhavn maatte have en aldeles diskretionær Myndighed til arbitrært at forbyde enhver Transport af disse Projektiler gennem Kjøbenhavns Gader, thi Faren derved er saa stor, at det vilde være uforvarligt, naar det ikke blev forbudt. Til den ærede sidste Taleis Uttringer om Farligheden ved at haandtere den Slags Projektiler, uden at forstaa sig paa det, maa jeg gjøre den Bemærkning, at Faren samtidig kan udstrække sig meget videre end netop til den ene Mand, som staar og undersøger Projektilet eller har med Projektilet at gjøre. Tænke vi os f. Ex., at en meget stor Granat, som indeholder en 40—60 Pd. Krudt, bliver bragt til en eller anden Jernhandler et eller andet Sted i

Byen og ført ned i en Kjelber og der bringes til at explodere, skulde jeg kende de Kjøbenhavnste Bygningsforhold meget flet, om ikke hele Huset vilde falde sammen ved denne ene Mandis Uforsigtighed, saa jeg synes, at der er god Grund for Staten til at gjøre, hvad den overhovedet kan, for at forhindre, at Projektiler komme formeget imellem private Folks Hænder. Jeg indrømmer, at jeg allerhelst saae, at det ligesom blev strengt forbudt Løgsfolk at være ved den Slags Projektiler, og det er kun de juridiske Betænkkeligheder, som den høitærede Justitsminister gjorde gjældende ved denne Sags 2den Behandling, der have hindret mig i at stille Forslag i den Retning.

Breinholt: Hvis der i § 1 havde staaet: dog skal dette Forbud ikke være til Hinder for, at slige Projektiler, der opsamles i Nærheden af Kjøbenhavn, kunne indsendes til Laboratoriet eller kunne afhændes dertil, kunde jeg suldstændig have forstaaet det ærede Medlems Argumentation, have forstaaet hans stærke Protest imod, at der overhovedet indsendtes og forsendtes brugte Gulprojektiler; men da der ikke findes et eneste Ord om, at de Projektiler, som omhandles i 1ste Stykke, ere Projektiler, der absolut ere udfudte i Nærheden af Kjøbenhavn — der staar nemlig ingen Undtagelse, det kan ligesaa godt være i Sylland som ude ved Skydepladsen paa Amager; — maa jeg tilstaa, at jeg ikke rigtig forstaa den Adskillelse, som det ærede Medlem der gjorde.

Justitsministeren (Mellemann): Jeg skal først besvare det Spørgsmaal, der blev rettet til mig af den ærede Landssthingsmand her ligeoverfor (Breinholt) angaaende Forstaaelsen af Lovven, idet han udtalte, at han ikke rigtig kunde se, hvorledes Noget kunde være i retmæssig Besiddelse af slige Projektiler, naar fra 1ste Juli 1880 alt Kjøb og Salg af dem skal være forbudt. Hvad enten man vil betragte det som en Utilstrækelighed i Lovens Rækkevidde eller ikke, er det jo ialtsald suldkommen klart efter Lovens Indhold, at det Tilfælde kan forekomme. Jeg vil ikke tale om, at det kan ske ved Gader; thi jeg vilde anfse det for et Spørgsmaal, om ikke Domstolene vilde betragte dette som Noget, der analogisk vilde rammes af Forbudet mod Kjøb og Salg. Men det kan jo indtræffe, at Folk have kjøbt disse Projektiler før 1ste Juli 1880, og dernæst kan Tilfældet forekomme derved, at de selv opgrave dem eller paa anden Maade finde dem. Det er navnlig det sidste Tilfælde, der haves for Die. Bestemmelsen er jo indsat for, at man samtidig med, at man forbyder dem, der opfiste eller be-